

Daniels Bog – nummer et hundrede og firs

Det profetiske skæringspunkt mellem Rom, makkabæerne og moderne tider: Et studie i Daniels syner

Jeff Pippenger
2024-04-10

Uriah Smith skrev: „Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved alliance, 162 f.Kr.“ De fleste moderne historikere angiver datoen som 161 f.Kr., og Smith henviser to gange til 161 f.Kr. i den samme bog. Min antagelse er, at denne henvisning til 162 f.Kr. er en trykfejl.

"Ved vers 23 og 24 føres vi ned på denne side af forbundet mellem jøderne og romerne, 161 f.Kr., til den tid, da Rom havde erhvervet universelt herredømme." Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Vers elleve og tolv identificerer sejren og efterspillet til Slaget ved Raphia, som fandt sted i 217 f.Kr., mellem det seleukidiske imperium, ledet af Antiochos III den Store, og det ptolemæiske kongerige Egypten, ledet af kong Ptolemaios IV Filopator.

Slaget ved Panium, som fandt sted sytten år senere i 200 f.Kr., stod atter mellem det seleukidiske rige og det ptolemæiske rige.

Makkabæeropstanden begyndte i 167 f.Kr. og var jødernes opstand mod det seleukidiske imperiums forsøg på at undertrykke jødiske religiøse praksisser og påtvinge græsk kultur.

Genindvielsen af det andet tempel i Jerusalem, som markerer den historiske begivenhed, der fejres under Hanukkah, fandt sted i 164 f.Kr., tre år før den „pagt“, som omtales i vers treogtyve. Denne begivenhed fulgte efter makkabæernes vellykkede militære felttog mod det seleukidiske riges styrker, anført af den berygtede Antiochos IV Epifanes, som havde vanhelliget templet og forbudt jødiske religiøse skikke. Antiochos IV Epifanes døde kort efter den sejr, som mindes ved Hanukkah, og dette markerer fra dette tidspunkt og frem den syriske magts tilbagegang i historien.

I 200 f.Kr. (hvilket også var tiden for slaget ved Panium) indsatte Rom for første gang sig selv i den profetiske historie i Daniels bog, kapitel elleve. Der er det symbol, som etablerer synet. Dets målrettede indflydelse i denne historie identificerer Jezebels værk, et symbol på en kirke, som trækker i trådene bag kulisserne. Jezebel var hjemme i Samaria, da hendes mand Akab så hendes profeter blive dræbt af Elias. Herodias var ikke til stede ved Herodes' fødselsdagsfest, hvor hendes datter Salome forførte Herodes. I De Forenede Staters historie bliver pavedømmet, repræsenteret ved Tyrus' skøge, glemt indtil afslutningen på de symbolske halvfjerds år. Da begynder hun at synge sine bedrægts sange for jordens konger. Året 200 f.Kr. er et forbillede på, hvornår hun i de sidste dage begynder åbent at synge for kongerne, umiddelbart før den snart kommende søndagslov, som fremstillet i vers seksten.

Før jødernes »forbund« i 161 f.Kr. til 158 f.Kr. genindviede Makkabæerne templet, således som det mindes ved Hanukkah i 164 f.Kr. Tre år senere, mens kampen mod syrerne stadig stod på,

søgte de makkabæiske jøder støtte hos Rom. Det »forbund« med Rom, som da blev indgået, bliver en profetisk prøve for Guds profetistuderende i de sidste dage.

Historien angiver 161 f.Kr. som tidspunktet, hvor „forbundet“ fandt sted, men pionererne angiver denne historie som 158 f.Kr. Havde Miller ret, eller har de moderne historikere ret? Miller lagde seks hundrede og seksogtres år (666) til året 158 f.Kr. og nåede frem til året 508, hvor „det daglige“ blev taget bort. Hvor meget man end søger, vil det være yderst vanskeligt, om ikke faktisk umuligt, at finde historisk belæg for 158 f.Kr. som forbundet mellem jøderne og romerne.

Vers seksten er søndagsloven, men forud for denne historie træder Rom ind i historien for at stadfæste synet i året 200 f.Kr. Makkabæeropstanden begyndte i Modein i 167 f.Kr., og til sidst genindviede de templet i 164 f.Kr. Derefter indgår jøderne fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr. en pagt med den romerske magt. 161 f.Kr. til 158 f.Kr. repræsenterer et tidsrum, som var nødvendigt for at stadfæste „forbundet“. Denne forståelse identificerer „forbundet“ i overensstemmelse med historikernes vidnesbyrd og også med det diagram, som blev ledet af Herrens hånd og ikke bør ændres.

Historikerne oplyser os om, at processen med at forhandle traktater mellem oldtidens nationer såsom Juda og Rom i det andet århundrede f.Kr. varierede afhængigt af de konkrete omstændigheder, diplomatiske protokoller og involverede magtforhold. Typisk begyndte processen med, at den ene part gav udtryk for interesse i at indgå en traktat eller alliance med den anden. I tilfældet Juda og Rom tog Juda initiativ til kontakt med Rom for at foreslå en formel alliance.

Diplomatiske kanaler ville være blevet benyttet til at overbringe forslaget og indlede forhandlinger. Dette måtte indebære udsendelsen af ambassadører eller sendebud til Rom for at mødes med dets ledere eller repræsentanter. Når forhandlingerne først var indledt, ville begge parter drøfte vilkårene for den foreslåede traktat. Dette kunne indebære en række møder, udvekslinger af diplomatiske meddelelser og muligvis inddragelse af mellemænd eller mæglere for at lette drøftelserne. Under forhandlingerne ville hver part overveje de vilkår, som den anden foreslog, og kunne fremsætte modforslag eller søge ændringer af visse bestemmelser. Denne proces kunne indebære omhyggelig overvejelse, rådslagning med rådgivere og vurderinger af de mulige fordele og ulemper ved den foreslåede traktat.

Hvis begge parter nåede til enighed om traktatens vilkår, ville der blive udarbejdet formel dokumentation, som redegjorde for de vilkår og betingelser, begge sider havde tiltrådt. Traktaten måtte derefter ratificeres af de respektive myndigheder i hver nation. I Rom kunne dette indebære godkendelse af Senatet eller andre styrende organer. Tilsvarende ville traktaten i Juda sandsynligvis kræve godkendelse af dets ledelse eller styrende råd. Når den var ratificeret, ville traktaten blive iværksat, og begge parter ville være forpligtet til at overholde dens vilkår. Dette kunne indebære forskellige former for samarbejde, aftaler om gensidigt forsvar, handelsforbindelser eller andre former for diplomatisk samvirke, som var fastlagt i traktaten.

I det andet århundrede f.Kr. ville en rejse fra Judæa (beliggende i den østlige middelhavsregion) til Rom (beliggende i det centrale Italien) have været en krævende og tidskrævende foreteelse, især

når man tager de antikke transportmidlers begrænsninger i betragtning. Afstanden mellem Judæa og Rom er omtrent 1.500 til 2.000 kilometer (930 til 1.240 miles), afhængigt af den konkrete rute, der blev valgt. Sørejser var i oldtiden ofte hurtigere og mere effektive end rejser over land, men søfarten var underlagt de herskende vinde. En rejse med skib fra en havn i Judæa til en havn i Italien (såsom Ostia, Roms havn) kunne tage adskillige uger, afhængigt af forhold som vindforhold, havstrømme og den anvendte fartøjstype.

Rejser over land fra Judæa til Rom ville have været langsommere og mere besværlige. Rejsende måtte bane sig vej gennem forskelligt terræn, herunder bjerge, dale og floder, og kæmpe med hindringer såsom røverbander og fjendtligt territorium. Det anslås, at rejse til fods eller med hestetrukken vogn kunne tage flere måneder. Rejsetiden ville også være blevet påvirket af faktorer såsom vejenes tilstand, tilgængeligheden af overnatningssteder og hvilesteder samt behovet for at hvile og forsyne sig undervejs.

Da de makkabæiske jøder søgte en alliance med Rom, ville de have måttet sende ambassadører til Rom. Når disse ambassadører først var blevet modtaget af de romerske myndigheder, ville der være fulgt en periode med forhandlinger. Ifølge historisk teori, for der foreligger ingen præcis optegnelse, ville en traktat, når den var blevet formaliseret, skulle bringes tilbage til Judæa til stadfæstelse, og dernæst sandsynligvis måtte den sendes tilbage til Rom for at bekræfte jødernes accept. Det er næsten umuligt at tro, at processen med at danne en alliance i den tidsperiode ville være blevet gennemført på ét år, så forståelsen af, at "alliancen" repræsenterer en proces fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., stemmer overens med andre profetiske linjer, som identificerer den historie, der leder frem til søndagsloven i vers seksten.

En „liga“, som alle historikere er enige om blev indledt af de makkabæiske jøder, begyndte i Judæa i 161 f.Kr. Formålet var, at jøderne ønskede støtte mod syrerne, som de havde kæmpet med siden deres oprør begyndte i 167 f.Kr. Oprøret blev udløst af bestræbelserne hos Mattathias, en jødisk præst, og hans fem sønner, især Judas Makkabæus, på at modstå den helleniseringspolitik, som blev påtvunget af den seleukidiske hersker Antiochos IV Epifanes. Denne politik omfattede forsøg på at undertrykke jødiske religiøse skikke og tvinge indførelsen af græske skikke og trosforestillinger.

Katalysatoren for opstanden var en hændelse i landsbyen Modein, hvor Mattathias nægtede at efterkomme et påbud om at frembære et offer til en græsk guddom. „Modein“ er afledt af det hebraiske ord „modi’a“, som betyder „at kundgøre“ eller „at protestere“. I sin protest dræbte Mattathias en jødisk frafalden, som stod i begreb med at udføre offerhandlingen, og han og hans sønner flygtede til bjergene og indledte en guerillakrigsførelse mod de seleukidiske styrker. Makkabæeropstanden varede i flere år, i løbet af hvilke makkabæerne udkæmpede talrige slag mod seleukiderne og deres allierede. Til trods for at være langt underlegne både i antal og udrustning vandt makkabæerne flere betydningsfulde sejre.

Det seleukidiske rige søgte at påtvinge jøderne Grækenlands religion, og grækerne repræsenterer de globalister i de sidste dage. Deres religion kommer til udtryk i den woke-isme, som i øjeblikket bliver påtvunget De Forenede Stater og verden af det globalistiske systems kræfter: banksystemet,

de etablerede medier, uddannelsescentrene og nedbrydningen af nationale skel gennem den tvungne indvandring af illegale udlændinge. Da Antiochos Epifanes påtvang jøderne den græske religion, var der jøder, som samarbejdede med hans bestræbelser. Makkabæerne repræsenterer én klasse af frafaldne jøder, som modsatte sig Grækenlands religion, men der var også en anden klasse af frafaldne jøder, som støttede arbejdet med at håndhæve den græske religion.

Vers seksten er den snart kommende søndagslov og den trefoldige union af dragen, dyret og den falske profet. Denne historie forudgås af vers tretten til femten, hvor de tre slag i vers fyrre finder sted fra vers ti (1989), vers elleve og tolv (krigen i Ukraine) og slaget ved Panium. Slaget ved Panium repræsenterer et slag, hvor det tohornede jorddyr sejrer over globalisternes religiøse og politiske filosofier.

I den kamp må USA's sidste præsident håndtere eftervirkningerne af Putins sejr og det efterfølgende sammenbrud, som fremstilles i vers elleve og tolv. Han vil danne en alliance med NATO eller De Forenede Nationer for at løse følgerne af Ruslands sammenbrud, og inden for denne alliances historie vil han involvere De Forenede Nationer i slaget ved Panium. Det tredje slag i vers fyrre vil være som det første slag i vers fyrre. Ligesom Sovjetunionen brød sammen under USA's økonomiske og militære magt, vil globalisterne i De Forenede Nationer blive tvunget til at gentage „perestrojka“, nøglekomponenten i Gorbatsjovs bestræbelser på at reformere Sovjetunionen, skønt den til syvende og sidst bidrog til opløsningen af det sovjetiske system og Sovjetunionens endelige opløsning.

Det tredje slag illustreres af det første slag, og gennem økonomisk og militært pres vil Trump, som er repræsenteret ved Reagan, tvinge De Forenede Nationer ind i „perestrojka“, hvilket betyder omstrukturering eller reformation. Omstruktureringen vil placere Amerikas Forenede Stater på hovedet af de ti kongers system, som er De Forenede Nationer. I slaget vil pavedømmet derpå indføre sig selv i historien med den påstand, at det er forsvareren af det system, som Trump da er i færd med at erobre.

I den samme historie vil Trump stå over for en intern borgerkrig, som han vil blive tvunget til at håndtere, ligesom Abraham Lincoln blev tvunget til at håndtere den. Borgerkrigen vil udspille sig mellem to modsatrettede frafaldne fraktioner inden for Amerikas Forenede Stater. Den ene klasse repræsenteres af dem, som har antaget woke-ismens religion og filosofi, og som er de progressive globalister i begge politiske partier. Den anden klasse (MAGA-ismen) bekender sig til at være ægte protestanter, skønt de mistede denne kappe i 1844.

Præsidentens fraktion repræsenteres af MAGA-ismen og bygger på den vildledte påstand om at opretholde sand protestantisme og Forfatningen. Woke-ismens påstand er Moder Jords religion, New Age og troen på, at Forfatningen anvendes i overensstemmelse med de eksisterende omstændigheder i samfundets normer, ikke efter grundlæggernes arkaiske idéer.

Mattathias (Trump) vil bringe de globalistisk-progressive demokraters bestræbelser i De Forenede Stater til ophør, sådan som de er repræsenteret ved det oprør, der begyndte i Modein i 167 f.Kr. Trump vil derpå gentage historien fra 164 f.Kr., da makkabæerne genindviede templet, sådan som dette mindes ved fejringen af Hanukkah. Dernæst vil Trump i den periode, der er repræsenteret ved

årene fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., indlede det sidste fremstød for at oprejse pavedømmets billede, hvilket er et billede, der identificerer et ulovligt forhold mellem den religiøse magt og den politiske magt. I 158 f.Kr. vil forbundet blive iværksat, idet den snart kommende søndagslov i vers seksten håndhæves.

Daniel elleve identificerer først, hvordan Rom politisk tager magten, og dernæst gentager og udvider Daniel den samme historie med en linje, der identificerer, hvordan Rom forholder sig til Guds folk i netop den samme historie. Fra vers seksten til vers nitten fremstilles de tre hindringer for, at det hedenske Rom kunne tage kontrol over verden. I vers seksten blev Syrien erobret af det hedenske Rom i 65 f.Kr., og dernæst blev Judæa erobret af Pompejus i 63 f.Kr. Vers seksten angiver, hvornår Rom skulle stå i det herlige land, og dermed foregriber det søndagsloven i vers enogfyrre i det samme kapitel.

Det er vigtigt at bemærke, at erobringens historie fandt sted i 63 f.Kr. [parallelt med 1863], midt under en borgerkrig, der udspillede sig inden for Jerusalem. Uriah Smith skrev: »Da Pompejus vendte tilbage fra sit felttog mod Mithridates, konge af Pontus, kæmpede to rivaler, Hyrkanos og Aristobulos, om Judæas krone.«

Navnene „Hyrkanus“ og „Aristobulus“ er begge af græsk oprindelse og har historisk betydning, særligt i sammenhæng med jødisk historie i den hellenistiske periode og under hasmonæerdynastiet. „Hyrkanus“ er afledt af det græske ord „Hurkanos“, som sandsynligvis stammer fra ordet „hurkan“, der betyder „ulv“ på persisk. Hyrkanus var et navn, som blev båret af flere hasmonæiske herskere. „Aristobulus“ betyder „bedste rådgiver“ eller „ypperste rådgiver“. Aristobulus var et andet navn, som blev båret af flere hasmonæiske herskere. Både „Hyrkanus“ og „Aristobulus“ er navne, der er knyttet til betydningsfulde skikkelser i jødisk historie under den hasmonæiske periode. De var herskere, som spillede vigtige roller i styringen og udvidelsen af det hasmonæiske rige i Judæa. De profetiske efterkommere og repræsentanter for det hasmonæiske rige på Kristi tid var farisæerne.

Da Pompejus erobrede Jerusalem, førte to politiske partier begge deres oprindelse tilbage til oprørets tid, repræsenteret ved Modein i 167 f.Kr. Da Pompejus først var blevet draget ind i opstanden, besluttede han at indtage Jerusalem, og Aristobulus' politiske parti besluttede at gøre modstand mod ham, men Hyrkanus' parti besluttede at åbne portene for Pompejus. Pompejus indledte derpå sit angreb på Jerusalem, og tre måneder senere var Jerusalem for bestandig under Roms jurisdiktion.

Ved vers nitten blev Egypten, den tredje og sidste hindring, taget af Rom. Derefter identificeres Kristi fødsel i vers tyve, idet Daniel begynder at fremstille, hvordan Rom i denne historie ville behandle Guds folk. I vers enogtyve og toogtyve bliver Kristus korsfæstet. I vers treogtyve identificeres forbundet, som begyndte i 161 f.Kr. til 158 f.Kr., umiddelbart efter de vers, der beskriver korset, hvor de frafaldne jøder erklærede, at de »ikke havde nogen konge uden Cæsar«. Linjen af de frafaldne jøder, repræsenteret ved Makkabæerne, som havde modstået den græske religionsfilosofis indtrængen og derved indgik et vanhelligt forhold til Rom, følger efter det vers, der identificerer korsets historie, hvor frugten af deres vanhellige forhold blev fuldt ud åbenbaret.

Shekinah vendte aldrig tilbage til det tempel, som blev opført efter de halvfjerds års fangenskab. Det sidste profetiske vidnesbyrd, fremført af Malakias, blev givet omkring midten af det femte århundrede f.Kr. Der havde ikke været noget synligt nærvær af Gud og heller intet profetisk vidnesbyrd i hundreder af år, før makkabæerne rejste sig mod den globalistiske græske indflydelse. Ved begyndelsen af deres opstand gennemførte de netop det oprør, som både Ptolemæus og kong Uzzija havde forsøgt, da begge konger søgte at udfylde præstens rolle og frembære et offer i templet.

Jonathan Apphus (også kendt som Jonathan Makkabæus) var en af Mattathias' sønner, som indledte makkabæeropstanden, og han spillede en væsentlig rolle i ledelsen af den jødiske opstand mod det seleukidiske rige. Efter sin bror Judas Makkabæus' død i kamp overtog Jonathan ledelsen af makkabæernes styrker. Foruden sit militære og politiske lederskab påtog Jonathan sig også embedet som ypperstepræst og tjente som det jødiske folks åndelige leder. Jonathans dobbelte rolle som både leder og ypperstepræst udgjorde en betydningsfuld udvikling i jødisk historie, idet den samlede både den politiske og den religiøse myndighed inden for det hasmonæiske dynasti. Hans lederskab bidrog til at styrke jødisk autonomi og grundfæste det hasmonæiske herredømme i Judæa.

Netop den synd, som Ptolemæus forsøgte sig med efter sejren ved Raphia, blev fuldbyrdet allerede ved selve begyndelsen af Makkabæernes opstand. Det var den samme synd, som præsterne modsatte sig på kong Uzzijas tid, men Makkabæernes erklærede forsvar for Guds tempeltjenester var en vildledt og oprørske manifestation af foreningen mellem kirke og stat og er som sådan et forbillede på det frafaldne protestantismes oprør, som nu samler sig til støtte for Trump imod Bidens globalistiske woke-isms fremtrængen.

Bibelen lærer, at I skal kende dem på deres frugter, og farisæerne på Kristi tid var de sidste rester af det hasmonæiske dynasti, som begyndte med Mattathias. Mattathias, og det oprør han indledte, bar farisæismens frugter, ligesom de frafaldne protestanter, der støtter begrebet "Make America Great Again", gør. Amerika var stort, da Forfatningen blev forstået sådan, at kirke og stat skulle holdes adskilt fra hinanden, men ved det forfalskede mirakel, som repræsenteres ved den sejr, der mindes ved Hanukkah-festen, vil bevægelsen for søndagslovgivning træde åbent frem.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

»Hidtil er de, som har fremholdt sandhederne i den tredje engels budskab, ofte blevet betragtet som blot og bar alarmister. Deres forudsigelser om, at religiøs intolerance ville få overtaget i De Forenede Stater, at kirke og stat ville forene sig for at forfølge dem, som holder Guds bud, er blevet erklæret for grundløse og absurde. Det er med stor sikkerhed blevet hævdet, at dette land aldrig kunne blive andet end det, det har været — forsvareren af religionsfriheden. Men efterhånden som spørgsmålet om håndhævelse af søndagshelligholdelse vækker udbredt røre, ses den begivenhed, som så længe er blevet betvivlet og ikke troet, at nærme sig, og det tredje budskab vil frembringe en virkning, som det ikke tidligere kunne have haft.«

"I enhver slægtled har Gud sendt sine tjenere for at revse synden, både i verden og i kirken. Men folket ønsker, at der tales behagelige ting til dem, og den rene, usminkede sandhed bliver

ikke modtaget. Mange reformatorer besluttede, da de tog fat på deres gerning, at udvise stor forsigtighed i angrebet på kirkens og nationens synder. De håbede ved eksemplet af et rent kristent liv at føre folket tilbage til Bibelens læresætninger. Men Guds Ånd kom over dem, som den kom over Elias, og drev ham til at revse en ugudelig konges og et frafaldent folks synder; de kunne ikke afholde sig fra at prædike Bibelens ligefremme udsagn—læresætninger, som de havde været tilbageholdende med at fremføre. De blev drevet til nidkært at forkynde sandheden og den fare, som truede sjælene. De ord, Herren gav dem, talte de uden frygt for følgerne, og folket blev nødt til at høre advarslen.”

„Således vil den tredje engels budskab blive forkyndt. Når tiden kommer, da det skal gives med størst kraft, vil Herren virke gennem ydmyge redskaber og lede sindene hos dem, der helliger sig til Hans tjeneste. Arbejderne vil blive gjort skikkede snarere ved Hans Ånds salvelse end ved uddannelse fra litterære institutioner. Troens og bønnens mænd vil føle sig tvunget til at drage ud med hellig nidkærhed og forkynde de ord, som Gud giver dem. Babylons synder vil blive blotlagt. De frygtelige følger af at håndhæve kirkens skikke ved borgerlig myndighed, spiritualismens indtrængen, den snigende, men hastige fremgang for den pavelige magt — alt dette vil blive afsløret. Ved disse højtidelige advarsler vil folket blive vækket. Tusinder på tusinder vil lytte, som aldrig har hørt ord som disse. Med forundring hører de vidnesbyrdet om, at Babylon er kirken, falden på grund af sine vildfarelser og synder, på grund af sin forkastelse af den sandhed, der blev sendt til hende fra himlen. Når folket går til deres tidligere lærere med det ivrige spørgsmål: Er disse ting således? fremfører prædikanterne fabler, profeterer behagelige ting for at berolige deres frygt og stille den vækkede samvittighed. Men eftersom mange nægter at lade sig nøje med menneskers blotte autoritet og kræver et klart: ‘Så siger Herren,’ vil det populære præsteskab, ligesom fordums farisæere, opfyldt af vrede, fordi deres autoritet drages i tvivl, fordømme budskabet som værende fra Satan og ophidse de syndelskende skarer til at spotte og forfølge dem, der forkynder det.”

„Efterhånden som striden breder sig til nye områder, og folkets tanker henledes på Guds nedtrådte lov, er Satan på færde. Den kraft, der ledsager budskabet, vil kun bringe dem, der står det imod, i raseri. Gejstligheden vil udfolde næsten overmenneskelige anstrengelser for at afskærme lyset, for at det ikke skal skinne på deres hjerde. Med alle de midler, der står til deres rådighed, vil de søge at undertrykke drøftelsen af disse livsvigtige spørgsmål. Kirken appellerer til den verdslige magts stærke arm, og i dette værk forenes papister og protestanter. Efterhånden som bevægelsen for håndhævelse af søndagen bliver mere dristig og bestemt, vil loven blive bragt i anvendelse imod dem, der holder budene. De vil blive truet med bøder og fængsel, og nogle vil blive tilbudt indflydelsesrige stillinger samt andre belønninger og fordele som tilskyndelser til at give afkald på deres tro. Men deres faste svar er: ‘Vis os ud fra Guds ord vor vildfarelse’—den samme appel, som Luther fremsatte under lignende omstændigheder. De, som stilles for domstolene, forsvarer sandheden med stor kraft, og nogle af dem, der hører dem, bliver ledet til at tage standpunkt for at holde alle Guds bud. Således vil lyset blive ført frem for tusinder, som ellers intet ville vide om disse sandheder.” The Great Controversy, 605, 606.